

Ὁ Μωϋσῆς Βλοῦνερ, ἐν τῇ ὁρμῇ τοῦ λόγου ἤρξατο φωνάζων, ὅτε ὁ Μάξιμος, βλέπων τὸν Ροζέ ὀργιζόμενον καὶ τοῦτον, τῷ ἐπέβαλε σιγὴν δι' ἐνὸς νεύματος.

— Συγγνώμην, ἀγαπητὲ κύριε, ἀπεκρίθη ὁ μαρκήσιος, ἀλλ' ἔχομεν ἄλλους λογαριασμοὺς νὰ ἐξελέγξωμεν πρότερον. Εἶναι ἡ ὥρα ἐννέα καὶ ἡμίσεια· τὴν δεκάτην ἔχετε συνέντευξιν εἰς τὸ μέγαρον Μαυρικίου.

— Ἀπατάσθε, ἐπιθύρουν ὁ Βλοῦνερ ἐκπεπληγμένος.

— Εἶμαι βέβαιος, ὑπέλαθεν ὁ Μάξιμος. Ἰδοὺ ἡ ἐπιστολή.

Ἡ φυσιογνωμία τοῦ Ἰουδαίου ἡλλοιοῦτο, καθ' ὅσον ἀνεγίνωσκε τὴν ἐπιστολήν.

— Παράδοξον, ἐφέλλισε, πολὺ παράδοξον!

Καὶ λαβὼν τὸν πῦλόν του ἐχαιρέτισε καὶ ἀπῆλθεν.

Ὁ δὲ Πρέλ τότε ἔλαθεν ἐκ τοῦ χαρτοφυλακίου του ἐτέραν ἐπιστολήν, καὶ ἔτεινε αὐτὴν τῷ δ' Ἀμβαρές.

Ὁ κόμης, ἰδὼν αὐτήν, ὠχρίασεν.

— Εἶναι ἐκείνης, εἶπεν.

Ἦτο ἀληθῶς ἐπιστολὴ τῆς Ζουάννας Τρελάν, ἥτις παρεκάλει αὐτὸν νὰ διέλθῃ τὴν ἑνδεκάτην ὥραν ἐκ τοῦ μεγάρου Μαυρικίου, ἐνθα θ' ἀνέμενεν αὐτόν.

ΚΗ'

Ἡ ἐξελέγξις τῶν λογαριασμῶν.

Ὁ Μωϋσῆς Βλοῦνερ ἀνῆλθεν ἐφ' ἀμάξης εἰπὼν εἰς τὸν ἀμαξηλάτην:

— Εἰς τὸ μέγαρον Μαυρικίου.

Καθ' ὁδὸν ἀνέγνωσε πάλιν τὴν ἐπιστολήν:

«Κύριε,

«Μοὶ ἐζητήσατε τὴν ἄδειαν νὰ μὲ ἴδῃτε. Σήμερον σὰς παρακαλῶ νὰ διέλθῃτε τοῦ μεγάρου Μαυρικίου, ἐνθα θὰ διαμείνω μίαν ἢ δύο ἡμέρας μόνον. Πρόκειται περὶ ὑποθέσεων τοῦ πατρός μου, περὶ τῶν ὁποίων ἐπιθυμῶ νὰ συνεννοηθῶ μεθ' ὑμῶν.

«Σὰς ἀναμένω τὴν δεκάτην ἀκριβῶς.

«Δέξασθε τὰς προσήσεις μου.

«Ζουάννα Τρελάν».

Ὅτε εἰσῆχθη εἰς τὴν μικρὰν αἴθουσαν, τὴν παρακειμένην τοῦ δωματίου τῆς κρεολῆς, ὁ δανειστὴς τοῦ κόμητος δ' Ἀμβαρές ἡσθάνετο ἀπερίγραπτον στενοχωρίαν.

Ἡ Ζουάννα, πένθιμον περιβεβλημένην περιβολήν, ἀνέμενεν αὐτόν.

Τῇ αὐτῇ σχεδὸν στιγμῇ ἀφίκετο ὁ κύριος δὲ Βουζιέρ.

— Κύριε Βλοῦνερ, εἶπεν ἡ νεανίς, σὰς παρουσιάζω τὸν κύριον δὲ Βουζιέρ, εἰσαγγελέα τῶν Βάν, σύμβουλον καὶ φίλον μου.

Ὁ Βλοῦνερ ἐχαιρέτισεν, ἀλλ' ἡ παρουσία τοῦ δικαστοῦ ἐστενοχώρει προφανῶς αὐτόν.

— Κύριε, εἶπεν ὁ εἰσαγγελεύς, ἡ δεσποσύνη εἶναι ἡ θυγάτηρ καὶ ἡ μόνη κλη-

ρονόμος τοῦ Νοέλ Τρελάν, τὸν ὁποῖον ἀλλοτε ἐγνώρισάτε.

Ὁ Μωϋσῆς ἐφέλλισεν ἀκαταλήπτους τινὰς λέξεις.

— Ἀληθῶς, τὸν εἶδον κάποτε . . . πρὸ πολλοῦ!

Ὁ δικαστὴς ἐξηκολούθησε σοβαρῶς:

— Τῷ 1870 ὁ Νοέλ ἐξηφανίσθη. Ἐφερε μεθ' αὐτοῦ τὸ μυστικὸν τῶν ὑποθέσεων του καὶ τῶν ὀφειλετῶν του. Ἡ δεσποσύνη Τρελάν εὐρέθη μόνη, ἀνευ ὑποστηρίξεως καὶ φίλων, εἰς ἡλικίαν δέκα ἐτῶν. Ἡμέραν τινὰ, ἔδωκαν δι' αὐτὴν εἰς τὸ οἰκοτροφεῖον, ἐν ᾧ διέμενε, τρεῖς χιλιάδας ἐξακόσια φράγκα, ὅσα ἤρκουν διὰ συντήρησίν της, ὡς μαθητρίας ἐπὶ τρία ἔτη.

— Δὲν τὰ ἔδωκα ἐγώ, σὰς τὸ ὁμνῶ, εἶπε ζωηρῶς ὁ Βλοῦνερ.

[Ἐπεται τὸ τέλος].

*Κ.

ΠΥΡΕΤΟΣ

Διήγημα ἐκ τοῦ γαλλικοῦ κατὰ μετάφρασιν Κλειοπάτρης Νικολαΐδου.

[Τέλος]

23 Ἰουλίου.

Ὁ Γεώργιος ἐπέστρεψε. Μόνη ἡ σκέψις ὅτι εὐρίσκεται ἐν τῇ πόλει ζῇ καὶ ἡ Ἐρριέττα, ὅτι ἐντὸς ὀλίγου θέλουσιν ἐπανίδει ἀλλήλους, ἀρκεῖ ὅπως μὲ ταραξῇ. Ἐνομίζον ἑμαυτὸν θεραπευθέντα, ἀλλ' ἤδη βλέπω ὅτι δὲν ἐθεραπεύθη ἐν εἰσέτι. Μετέβη πολλάκις εἰς τῆς μητρὸς τῆς Ἐρριέττης· αὕτη εὐρίσκειτο ἐκεῖ, ἀλλ' οὐδὲν περὶ τούτου μοὶ εἶπε. . . Δὲν ἔχω πλέον ἡσυχίαν.

* *

24 Ἰουλίου.

Σήμερον εἶνε ἡ ἐορτὴ τῆς. Τῇ ἔδωκα ὀλόκληρον στολισμὸν ἐξ ἀδαμάντων. . . ἡρυσθίαν ἐκ χαρὰς καὶ ἀνέκραξεν:

— Ὅποια παραφροσύνη!

Ἀλλ' ἦτο κατενθουσιασμένη· μοὶ εἶπε νὰ κλείσω τὰ παράθυρα καὶ ν' ἀνάψω τὰ φῶτα ὅπως ἴδῃ τὴν λάμψιν τῶν ἀδαμάντων, οὓς ἔφερον εἰς τὸν λαιμὸν καὶ τὰ ὦτα. Κατ' ἐκείνην τὴν στιγμὴν εἰσῆλθεν ἡ θαλαμηπόλος κομίζων λαμπρὰν ἐκ ρόδων ἀνθοδέσμη· τὴν ἔλαθεν ἀνὰ χεῖρας καὶ εἰσέπνευσε μεθ' ἡδονῆς τὸ ἄρωμα αὐτῆς· ἐμάντευσε πόθεν αὕτη προήρχετο. . . ἔσβεσα τὰ φῶτα καὶ ἐξηφανίσθη.

* *

Τὸ ἔσπερας.

Πόσον ἄδικος εἶμαι! Ὁ γέρον κύριος δὲ Λορανσὺ ἔστειλε τὰ ἄνθη. Αἰσχύνομαι διὰ τὴν δυσπιστίαν μου.

* *

26 Ἰουλίου.

Ἐλησμόνησα ὅτι πρὸ ὀκτώ ἡμερῶν

εἶχεν εἰσέλθει ἐν τῷ γραφείῳ μου ἀνακράζουσα:

— Πέτρε, ἔχομεν πρόσκλησιν διὰ τὸν χορὸν μετμημφισμένων, ὃν διδὲι ἡ δούκισσα, τί εὐτυχία!

Αὐτὸς εὐρίσκειτο μακρὰν καὶ ἐκτὸς τούτου, αἱ ἐπιθυμίαι τῆς Ἐρριέττης εἶνε διαταγαὶ δι' ἐμέ.

— Τί ἐνδυμασίαν θὰ βάλῃς; βασιλίσσης ἢ θεᾶς;

— Ἐν δόμινον, φίλε μου, καὶ θὰ ἦμαι τόσον καλῶς μετμημφισμένη, ὥστε θὰ σὲ πειράξω καὶ δὲν θὰ δύνασαι νὰ μὲ ἀναγνωρίσῃς.

Οἱ ὀφθαλμοὶ τῆς ἡκτινοδόλου ἐκ χαρᾶς!

— Θὰ προσπαθῇσω νὰ σὲ ἀναγνωρίσω.

— Ἀδύνατον!

— Ἐλα, ἀγάπη μου, μίαν ταινίαν εἰς τὸν ὦμον, σὲ παρακαλῶ.

Μετὰ πολλὰς παρακλήσεις καὶ φιλήματα κατ' ὥρθωσα ἐπὶ τέλους νὰ τὴν πείσω. Χθὲς ἀνεχωρήσαμεν ἐκ τῆς οἰκίας ἡμίσειαν ὥραν μετὰ τὸ μεσονύκτιον· μετέβαινον εἰς τὸν χορὸν ἐκεῖνον, παρὰ τὴν θέλησίν μου. Ὅταν ἐφθάσαμεν, ἀπέσπασα τὴν προσωπίδα τῆς, ὅπως ἴδω ἂν παῖξ ἔτι τὸ προσφιλὲς πρόσωπόν της· τὴν ἐπ' ἀνέθεσα μετὰ προσοχῆς. Εἰσελθοῦσα ἐν τῇ αἰθούσῃ μ' ἐγκατέλειπεν, ἀλλὰ χάρις εἰς τὴν ροδόχρουν ταινίαν τὴν ἡκολούθησα διὰ τῶν ὀφθαλμῶν. . .

Ἐν τούτοις καὶ ἀνευ τῆς ταινίας, τὴν ἀνεγνώριζον ἐκ τῆς χάριτος τοῦ σώματός της, μεθ' ὅλον τὸ ἄχαρι ἐνδυμα, ὅπερ ἐκάλυπτεν αὐτὴν ὀλόκληρον. . . Ἐρριπτε μίαν λέξιν εἰς ἕνα, μίαν ἀστειότητα εἰς ἄλλον καὶ προὔχωρει, προὔχωρει ἀδι-ἀκόπως, ὡς ἂν ἐζήτει τινα. . . ἡσθανόμην ἑμαυτὸν καταλαμβανόμενον ὑπ' ἀορίστου ἀνησυχίας.

Ὁ χορὸς μετμημφισμένων εἶνε μία τῶν σπανίων περιστάσεων, καθ' ἃς ἡ γυνὴ εἶνε ἀπολύτως ἐλευθέρᾳ· δύναται, ὑπὸ τὴν προστασίαν τῆς προσωπίδος καὶ τοῦ εὐρέως καλύμματος, νὰ πειράξῃ ἢ νὰ εἰρωνευθῇ ὃν τινα θέλει καὶ νὰ κρυφθῇ εἰς γυνίαν τινὰ μετὰ τοῦ προσφιλεστέρου αὐτῇ προσώπου.

Ἡκολούθουν πάντοτε διὰ τῶν ὀφθαλμῶν τὴν Ἐρριέττην, ἥτις ἔφευγεν ὡς σκιά, ὅτε αἰφνης εὐρέθη ἐν μέσῳ ὁμίλου προσωπιδοφόρων· μέχρις οὗ κατορθώσω νὰ ἐξέλθω ἐκεῖθεν, ἡ Ἐρριέττα εἶχε γείνει ἄφαντος ἐντὸς τοῦ πλήθους.

Τὴν ἐζήτησα πανταχοῦ ἐλπίζων νὰ ἐπανίδω τὴν ἐρυθρὰν ταινίαν· διατρέχω τὰς αἰθούσας, ἀκροάζομαι, ἐξετάζω νομίζω ὅτι ἀνεκάλυψα τὰ ἴχνη τῆς, ἀνυπομονῶ, κουράζομαι, καὶ ἐπὶ τέλους πίπτω ἐφ' ἐνὸς καθίσματος, ἐξηντλημένος καὶ τεθλιμμένος, μὴ ἐνοῶν πλέον τὴν αἰτίαν τοῦ θορύβου, ὅστις μὲ ταραττει καὶ τῆς πενθίμου ταύτης ζωηρότητος· παρωργισμένος ἐναντίον τῆς κακῆς ταύτης περιεργίας, τῆς ἰδιαιτέρας ταύτης κλίσεως, ἣν ἔχουσιν αἱ γυναῖκες νὰ προκαλῶσι τοὺς ἀγνώστους, ν' ἀκούωσιν ἑαυτὰς ἀστείζο- μένας ὑπὸ τοῦ πρώτου τυχόντος, νὰ δια-

σκεδάζωσι με τὰ ψεύδη καὶ τὰς εὐφυολογίας, ἀς θὰ ἐθεώρουν ὕβρεις, ἂν τὰς ἤκουον ἀνευ προσωπίδος.

Τίς δύναται νὰ αἰσθανθῇ σεβασμόν, πρὸς τὰ ἀνευ σχήματος καὶ ὀνόματος ὄντα ταῦτα, ὧν δὲν δύναται νὰ ἴδῃ οὔτε τὸ ἐρύθημα, οὔτε τὴν ἀγανάκτησιν. Αἰφνης, βλέπω τὸν Γεώργιον συνοδεύοντα ὑψηλὴν καὶ λεπτὴν γυναῖκα. Τὸ βάδισμά της εἶνε καθ' ὅλα ὁμοίον πρὸς τὸ τῆς Ἑρριέττης. Κατ' ἐκείνην τὴν ὥραν ἐκαθήμην καὶ ἐπομένως ἡδυνάμην νὰ τὸν παρατηρῶ ἀνέτως. Ὁ Γεώργιος μὲ τὴν κεφαλὴν κεκλιμένην, ἤκρατό πᾶν ὅ,τι τὸ ἐπὶ τοῦ βραχίονός του ἐστηριγμένον δόμινον τῷ ἐπιθύριζε· πόσον ἐνθουσιωδῶς τῇ ὁμιλεῖ.... ὁ Γεώργιος μειδῶ καὶ σύρει τὴν σύντροφόν του πρὸς τὸ ἀνάκλιτρον· δὲν δύναμαι ν' ἀποσπᾶσω τοὺς ὀφθαλμούς μου, ἀπὸ τὰ δύο ταῦτα ἄτομα. Ὁ μικρὸς ἐκεῖνος ποῦς μὲ τὸ μεταξίνον πέδιλον εἶνε ὁ ποῦς τῆς Ἑρριέττης· πόδες μικρότεροι τῶν ἰδικῶν της δὲν πιστεύω νὰ ὑπάρχωσιν.

Ὁ Γεώργιος παρετήρησε μέχρι βάθους τοὺς ὀφθαλμούς, οἵτινες ἀκτινοβολοῦν ὀπισθεν τῆς προσωπίδος, θλίβει τὴν χεῖρα, ἣν ἐκείνη δὲν ἀποσύρει καὶ τὴν ἀσπάζεται ἐπὶ μακρὸν ἀνευ οὐδεμιᾶς ἀντιστάσεως. Ἐπὶ τῇ θῆα ταύτῃ δὲν ἀντέχω πλέον.... Ὅρμῳ καὶ λέγω πρὸς τὸν Γεώργιον :

— Φαίνεται πολὺ εὐτυχὴς ἀπόψε.

Τὸ ὥχρον πρόσωπόν μου, τὰ τρέμοντα χεῖλη μου πάντα ἐδήλουν τὴν ταραχὴν μου.

— Τί ἔχετε ; μοὶ λέγει ἐκεῖνος, ὃν ἐπὶ τοσοῦτον καιρὸν ὠνόμασα φίλον μου.

— Θέλω ν' ἀφαιρέσω τὴν προσωπίδα, ἣν φέρει τὸ δόμινον αὐτό, ὅπως δυνηθῶ νὰ σὰς συγχαρῶ ἐπὶ τῇ καλῇ σας τύχῃ.

— Εἶσαι τρελλός, φίλε μου, ἀπαντᾷ ὁ Γεώργιος μετὰ ζωηρότητος· πᾶσα γυνή, ἥτις στηρίζεται εἰς τὸν βραχίονά μου, εἶνε ὑπὸ τὴν προστασίαν μου. Δὲν σκέπτεσαι τί λέγεις....

— Ἀς ὁμιλήσῃ λοιπόν, διότι τὸ θέλω! ἀνέκραξα.

— ὦ! καὶ ἐγὼ θέλω νὰ σιωπήσῃ, ὑπέλαβεν ὁ Γεώργιος. Μὲ γνωρίζεις τίς εἶμαι καὶ ἐντὸς ὀλίγου θὰ εἶμαι εἰς τὰς διαταγὰς σου. Ἀφες με νὰ διέλθω.

Ἡ γυνὴ ἔτρεψε, τὸ παρετήρησα καλῶς· τὸ πλῆθος ἤρχισε νὰ συναθροίζηται περὶ ἡμᾶς, ἐνόησα τὴν παραφροσύνην μου, αὐριον, αὐριον θὰ ἐκδικηθῶ....

28 Ἰουλίου.

Ἐπανήλθον ἀνευ αὐτῆς. Μοὶ ἦτο ἀδύνατον νὰ τὴν ἐπανίδω! Ἐπέστρεψεν ἐφ' ἀμάξης, τὴν ἤκουσα εἰσερχομένην ἐνωρὶς εἰς τὴν οἰκίαν, θὰ ἐφοβήθη τὴν ὀργήν μου, ἥσθάνετο αὐτὴν ἔνοχον.

Τὴν πρωτὰν ταύτην ἐκοιμάτο εἰσέτι ὅτε ἠγέρθη· ἐπογευματίαια μόνος καὶ ἐγευματίαια εἰς τὸ Cercle. Ἡ θῆα της θὰ μὲ ἀφώπλιζεν.

Ὁ Γεώργιος δὲν ἤλθε· τοῦτο μοὶ ἐπιτρέπει νὰ εὐρὼ πρόφασιν τινα διὰ τὴν μο-

νομαχίαν μας, δὲν θέλω νὰ ὑποθέσῃ τις τὴν αἰτίαν.

Ἰδοὺ ἐγὼ μόνος ἐν τῷ δωματίῳ μου καὶ ἡσυχώτερος.... Σκέπτομαι ἂν ἦτο ἄρά γε ἡ Ἑρριέττα, ἥς τὴν χεῖρα ἡσπάζετο ὁ Γεώργιος· δὲν ἔφερε ταινίαν εἰς τὸ δόμινόν της, ἀλλὰ μία ταινία ἀποσπᾶται εὐκόλως... Νομίζω ὅτι ἀνεγνώρισα τοὺς μικροὺς θελκτικὸς πόδας της... Ἀλλὰ σκέπτομαι... τὰ πέδιλα τῆς γυναικὸς ἐκείνης ἦσαν πεποικιλμένα· πρέπει νὰ ἴδω τὰ τῆς Ἑρριέττης. Ποτὲ πλέον, ὑπὸ οὐδένα ὄρον δὲν θέλω ὀδηγήσει αὐτὴν εἰς τὰς καταρμένους ταύτας ἐορτάς, ἔνθα οἱ ὀφθαλμοί μου μάτην ἀναζητοῦν αὐτήν! Μισῶ τὸν Γεώργιον, ἀλλ' ἐκείνην δὲν δύναμαι ποτὲ νὰ τὴν μισήσω. Ἄν φονεύσω ἐκεῖνον, ὃν ἀγαπᾷ, πῶς θὰ δυνηθῇ νὰ κρύψῃ τὴν θλίψιν της; Ἀπώλεσα τὴν ἀταραξίαν καὶ τὴν ὀρθὴν κρίσιν μου. Συχνάκις τὴν οἰκτεῖρω, ἀναφωνῶν : Ἀτυχὴς γύναι!

29 Ἰουλίου ἐσπέρας.

Ἐσκέφθην πολὺ. Ἐρωτῶ ἑμαυτὸν ἂν δύναμαι νὰ ἔχω τὸ δικαίωμα τοῦ νὰ ἐξαγοράσω τὴν εἰρήνην διὰ τοῦ αἵματος καὶ τῶν δακρύων! Ναί, πρέπει νὰ τιμωρῶμεν τοὺς καταστροφεῖς τῆς εὐτυχίας μας ὡς τοὺς τῆς ζωῆς μας. Ὁ ἀνθρωπος οὗτος δὲν μοὶ προξενεῖ μυριάκις πλείονας πόνους ἢ ὅσους θὰ μοὶ προὔξενε μία πληγὴ; Ἄλλως τε, ἐκθέτων αὐτὸν εἰς κίνδυνον, ἐκθέτω καὶ τὴν ἰδίαν ζωὴν μου· σκοπεύω τὸ στήθος του καὶ τῷ παρουσιάζω τὸ ἰδικόν μου· πρέπει εἰς ἐξ ἡμῶν ν' ἀποθάνῃ ἀφεύκτως. Αἰσθάνομαι ἀλλόκοτον χαρὰν ὅταν σκέπτομαι τὴν μονομαχίαν, ἀνυπομονῶ χωρὶς οὐδένα φόβον νὰ αἰσθάνωμαι. Αὐριον ἢ προσβολὴ καὶ κατόπιν ἡσυχία διὰ παντός.

30 Ἰουλίου πρωτῆ.

Χθὲς τὸ ἐσπέρας ἤμην τεταραγμένος· ὁ ἀνεμος ἐμαίνετο ἔξωθεν, ὅπως ἡ ὀργὴ εἰς τὸ στήθος μου. Τὴν πρωτὰν ταύτην βλέπω τὸν ἥλιον εἰσερχόμενον διὰ τοῦ παραθύρου μου καὶ αἱ ἀκτίνες του μοὶ φαίνονται ὡς ἡ χρυσὴ κόμη τῆς πεφιλημένης μου.

Ἐγράψα τὴν διαθήκην μου, τῇ ἀφίνω ὀλόκληρον τὴν περιουσίαν μου, συνεκινήθην γράφων αὐτήν... ἰδοὺ, τὰ δάκρυά μου πίπτουσιν ἐπὶ τοῦ χάρτου τούτου... Δὲν θὰ μάθῃ ποτὲ ὅτι ἡ ἀπώλεια τοῦ ἔρωτός της εἶναι ἡ αἰτία τοῦ θανάτου μου, διότι ἐγὼ θ' ἀποθάνω, δὲν θέλω νὰ τὴν κάμω νὰ κλαύσῃ. Θέλω ν' ἀγνοῇ τὰ πάντα, ἵνα μὴ αἰσθανθῇ κατόπιν τύψεις συνειδότος. Ἄλλως τε, εἰς αὐτὴν καὶ μόνην δὲν ὀφείλω πάσας τὰς ὥρας τῆς εὐτυχίας μου; Ἐπὶ δύο ὀλόκληρα ἔτη ἐθελε τὴν ζωὴν μου διὰ τῆς καλλονῆς καὶ τῶν προτερημάτων της! Ἡ συστολὴ τῆς καθιστᾷ αὐτὴν ἀξιολάτρευτον, ἀλλ' ἡ ἀφέλειά της μὲ μεθύει! Δὲν ἐγεννήθη διὰ τὸ κακόν, θὰ ὑποφέρῃ βεβαίως ἐκ τούτου. Ἑρριέττα, ψυχὴ μου, σὲ ἀγαπῶ...

Ὀλίγον κατ' ὀλίγον αἰσθάνομαι ἑμαυ-

τὸν ἡσυχώτερον... Ὁ πρωτὸς ἀὴρ μοὶ φέρει διὰ τοῦ παραθύρου τὸ προσφιλὲς ἐκείνη ἀρώμα τοῦ ρεζεδά. Καὶ ἔπειτα... ἦτο ἄρά γε πραγματικῶς ἡ Ἑρριέττα ἡ γυνὴ ἐκείνη, ἥς ὁ Γεώργιος ἡσπάζετο τὴν χεῖρα; Δὲν ἠδυνήθη νὰ ἴδω χθὲς ἂν τὰ ὑποδήματα της εἶνε κεντημένα. Τώρα κοιμάται· ἂν ἐκάλουν τὴν θαλαμηπόλον της; Τί θὰ εἶπω εἰς αὐτὴν τὴν γυναῖκα; Ἐν ψεύδος; ... ἀδιάφορον.

Ἡχαρίστησα τὸν Θεὸν ἐκ βάθους καρδίας. Δὲν ἦτο ἡ Ἑρριέττα! Ἐζήτησα ἀπὸ τὴν Ἑλίζαν τὰ ὑποδηματίαια, ἅτινα ἡ κυρία της ἐφόρει εἰς τὸν χορόν· εἶχον ἀνάγκην αὐτῶν, ὅπως παραγγείλω ἄλλα παρόμοια δι' αὐτήν. Ἡ Ἑλίζα μοὶ ἐκόμισε τὰ ὑποδήματα· ἐνόμισεν ἀναμφιβόλως ὅτι εἶχον ἀπολέσει τὰς φρένας ὅταν μὲ εἶδε νὰ καλύπτω αὐτὰ διὰ φιλημάτων.... Δὲν ἔφερε τὰ ὑποδήματα ταῦτα ἡ γυνὴ ἐκείνη! Αἰσθάνομαι χαρὰν μεγίστην. Ἄν ἡ Ἑρριέττα δὲν ἀγαπᾷ τὸν Γεώργιον, τίς δύναται νὰ ἐμποδίσῃ τὴν εὐτυχίαν μας; Αἰσθάνομαι τὴν ἀνάγκην νὰ τὴν ἴδω, νὰ τὴν σφίγξω ἐν τῇ ἀγκάλῃ μου.

30 Ἰουλίου ἕκτη ἐσπερινὴ ὥρα.

Θὰ τελειώσω τὴν ἐξομολόγησίν μου (διότι τοιαύτη εἶνε πραγματικῶς)· ἡ σύζυγός μου τὸ ἀπαιτεῖ.

Τὴν πρωτὰν ταύτην λοιπὸν διηυθύνθη πρὸς τὸ δωματίόν της. Ἐστὴν ἀκροαζόμενος, διότι ἐφοβούμην μὴ τὴν ἐξυπνήσω. ... Οὐδὲν ἄλλο ἤκούετο ἢ ὁ θόρυβος τῆς γραφίδος της· ἔγραφεν! ἐν τούτοις ἡ Ἑλίζα μοὶ εἶπεν ὅτι ἡ κυρία της ἐκοιμάτο, διότι δὲν εἶχεν εἰσέτι κρούσει τὸν κώδωνα.

Πρὸς τίνα ἔγραφεν; Ἡ κλεῖς δὲν εὐρίσκειτο εἰς τὸ κλειθρον. Ἡ σύζυγός μου εἶχε κλειδώσει. Τὸ πάθος μου, ἀνώτερον τῆς θελήσεώς μου, μὲ ἠνάγκασε νὰ γονυπετήσω καὶ νὰ προσκολλήσω τὸν ὀφθαλμόν μου εἰς τὸ κλειθρον. Τὴν εἶδον καθημένην πρὸ τοῦ γραφείου της καὶ γράφουσας. Ἀφοῦ ἐφοβεῖτο μὴ συλληφθῇ ἡ ἐπιστολή, ἦτο βεβαίως ἔνοχος...

Ἀναμφιβόλως ἔκαμά τινα θόρυβον ἀκουσίως μου, διότι ἠγέρθη ἀνήσυχος... Ἐκρούσα τὴν θύραν. Ἐκλείσει τὸ γραφεῖόν της, ἔθεσε τὴν κλεῖδα ἐν τῷ θυλακίῳ της καὶ ἤλθε ν' ἀνοίξῃ. Ἡ πρώτη ἐπερχομένη μοὶ ἰδέα εἶνε νὰ τῇ ἀφαιρέσω τὴν κλεῖδα ἐκείνην, ἀλλὰ σκέπτομαι τὴν ἀντίστασίν της· δὲν θὰ εἶμαι πλέον κύριος ἑμαυτοῦ καὶ θὰ φανῶ βάρβαρος πρὸς αὐτήν.

Ἡ σκέψις μου αὕτη διήρκεσεν ἐπὶ ἐν δευτερόλεπτον· κατὰ τὸ διάστημα δὲ τοῦτο ἐκράτουν τὸν βραχίονά της καὶ τὸν ἐσφιγγον σπασμωδικῶς.

— Μοὶ προξενεῖς πόνον, ἀνεφώνησε, τί ἔχεις λοιπόν;

Ὁ ἥχος τῆς φωνῆς της μ' ἐπανεφέρεν εἰς τὰς αἰσθήσεις μου· ἤνοιξα τὴν χεῖρα μου καὶ προσεπάθησα νὰ τὴν ἀπομακρύνω.

— Ἡ μήτηρ σου... ἀσθενῆς, τῇ εἶπον.

Ἡ ταραχὴ μου ἔδωκεν εἰς τὰς λέξεις

ταύτας φρικώδη σημασίαν. Ἐβάρτε κραυγὴν τρομοῦ, ἐνεδύθη ἐν τάχει καὶ ἐξῆλθε τρέχουσα.

Ἦδη ἐμελλον νὰ μάθω τὰ πάντα! Ἐμελλον ν' ἀποκτήσω τὴν ἀπόδειξιν τοῦ ἐγλήματός της! Δοκιμάζω νὰ βιάσω τὸ γραφεῖον· μὴ δυνάμενος νὰ τὸ κατορθώσω, ἡτοίμαζόμην νὰ τὸ θρᾷσω, ὅτε αἰφνης ἐσκέφθην ὅτι εἶχε λησμονήσει τὴν κλεῖδα ἐν τῇ θυλακίᾳ τοῦ φορέματός της.

Λαμβάνων αὐτὴν ἔτρεμον ὡς κλέπτῃς, ὅστις φοβεῖται μὴ συλληφθῇ. Ἡ ἐπιστολὴ εὗρίσκειτο ἐν τῇ γραφείῳ, ἔθεσα τὴν χεῖρά μου ἐπ' αὐτῆς ὡς ἂν ἐφοβούμενη μὴ τὴν ἀρπάσῃ τις· νέφος ἐκάλυπτε τοὺς ὀφθαλμούς μου ἐκ τῆς συγκινήσεως. Ἡσθάνομην τοσαύτην διανοητικὴν διατάραξιν, ὥστε ἐφοβούμενη μὴ παραφρονήσω.

Ἐκαθέσθην καὶ ἀνέγνωσα:

«Καλέ μου Γεώργιε...»

Ὁ χάρτης ἐξέφυγε τῶν χειρῶν μου καὶ ἔπεσε κατὰ γῆς· ἔκλεισα τοὺς ὀφθαλμούς... Ἐν τούτοις ἡ πολλὴ θλίψις μου μοὶ ἀπέδωκεν εὐθὺς τὴν ψυχραιμίαν μου. Ἐπανέλαβον τὴν ἀνάγνωσιν:

«Καλέ μου Γεώργιε, ὀφείλω νὰ σοὶ κάμω μίαν ἐξομολόγησιν ἐκ μέρους ἄλλου τινός. Ὁ τελευταῖος οὗτος εἶνε παράφρων, ἀλλὰ τὸν ἀγαπῶ, καὶ ἂν ἡ παραφροσύνη του ἐμὲ μόνον ἐβλαπτεν ἴσως θὰ ἐσιώπων εἰσέτι· ἀλλ' ὑποφέρει, βασανίζει ἀδιακόπως τὸν νοῦν καὶ τὴν καρδίαν του, πρέπει νὰ τὸν σώσω. Ὅποιος πρόλογος, θὰ μοὶ εἴπῃς, καὶ πόσον ὀλίγον ὁμοιάζει πρὸς τὰς φιλικὰς συνδιαλέξεις μας... Φοβούμαι μὴ σοὶ κινήσω τὸν γέλωτα καὶ ἐν τούτοις αἰσθάνομαι τὴν ἐπιθυμίαν νὰ κλαύσω... διότι ἐπὶ μακροῦς ἤδη μῆνας ἡ ζωὴ μου καὶ ἡ τοῦ προσφιλοῦς μου Πέτρου ταράσσεται ὑπὸ... σοῦ!... Λοιπὸν, ἰδοὺ τὸ μυστικόν, ὅπερ πάντοτε ἐπεθύμουν νὰ σοὶ εἴπω, ἀλλ' ὅπερ μ' ἐστενοχώρει, ὡς ἐκ τῆς ἐλαφρότητός του. Πρέπει νὰ ἔχῃ τις τοὺς ὀφθαλμούς τοῦ ἀτυχοῦς Πέτρου μου, ὅπως ἐκλάβῃ δι' ἐρωμένῃ τὴν ἐμπεπιστευμένην φίλην σοῦ καὶ τῆς Καικιλίας· ἀπὸ τριῶν ἡδὴ ἐτῶν παίζω τὸ πρόσωπον τοῦτο. Ἐπεθύμουν ἵνα ὁ σύζυγός μου ἡδύνατο νὰ σὲ ἀκούσῃ ὅταν μοὶ ἐξυμνῇς τὴν μέλαιναν κόμην καὶ τοὺς ὠραίους ὀφθαλμούς τῆς Καικιλίας· «δὲν ὑπάρχει γυνὴ ἔχουσα μᾶλλον ἀξιολατρεῦτους ὀφθαλμούς», μοὶ ἐπαναλαμβάνεις, εἰς ἐμέ, ἥς ἡ κόμη εἶνε ξανθὴ καὶ οἱ ὀφθαλμοὶ γαλανοί! Θὰ μετέβαλλε γνώμην ἄρά γε τότε ὁ Πέτρος; Ἀμφιβάλλω εἰσέτι περὶ τούτου. Ἰσως θὰ ἐξελάβαναι τοῦτο ὡς παγίδα, τοσοῦτον ὁ προσφιλὴς Ὁθέλλος μου τυφλοῦται ὑπὸ τῆς τυραννικῆς ζηλοτυπίας του. Ὁ μόνος ἰατρός, ὁ δυνάμενος νὰ θεραπεύσῃ τὴν ἀσθένειάν του, εἶνε ἡ ἀπουσία σου· φύγε λοιπὸν, ἀγαπητέ μου Γεώργιε, ἡ πιστὴ φίλιά σου δὲν θὰ μοὶ ἀρνηθῇ τὴν θυσίαν ταύτην, τὸ γνωρίζω καὶ σ' εὐχαριστῶ ἐκ τῶν προτέρων. Δὲν θὰ φανῶ ἀχάριστος, ἀλλὰ θὰ μεταχειρισθῶ τὸν χρόνον τῆς ἀπουσίας σου εἰς τὸ νὰ κατορθώσω νὰ λάβω τὴν συγκατάθεσιν τοῦ πατρὸς τῆς Καικιλίας... καὶ ὅταν θὰ δυνήθω ν' ἀναγγείλω τὸν γάμον καὶ νὰ εἴπω τὰ πάντα εἰς τὸν Πέτρον θὰ σωθῇ... καὶ ἐγὼ θὰ ἡσυχάσω· ἡ ἐκ λεμονανθῶν ἀνθοδέσμη, ἥτις θὰ κοσμήσῃ τὴν Καικιλίαν, θὰ εἶνε δι' ἐμέ κλῶνος ἐλαίας. Πῶς θὰ γελῶ τότε, ὅταν θὰ δύναμαι ν' ἀποκαλῶ τὸν ζηλότυπον φίλον σου κακὸν καὶ τύραννον καὶ πόσον θὰ χαρῶ ὅταν θὰ ἐπανιδῶ τὸ πρόσωπόν του λάμπον ἐξ εὐτυχίας. Οὕτως, ἀγαπητέ μου Γεώργιε σύ...»

Ἡ ἐπιστολὴ εἶχε διακοπῇ ἐνταῦθα. Δὲν εἶχον ἀναγνώσει ἄρκετά, ὅπως ὑποκύψω ὑπὸ τὸ βάρος τῆς χαρᾶς καὶ τῆς αἰσχύνης;... Πῶς νὰ τολμήσω νὰ τῇ ὁμολογήσω ὅτι εἶχον ἐννοήσει τὸ μυστικόν τῆς καρδίας της; Ἄ! ἡ εὐτυχία μὲ καταλαμβάνει ὁλόκληρον. Ἡ ζωὴ εἶναι ὑπὲρ τὸ δέον ὠραία!

Κατὰ τὴν αὐτὴν ἡμέραν.

Δὲν θὰ γράψω πλέον, προτιμῶ νὰ ζῇσω εὐτυχῆς, νὰ βλέπω τὴν πεφιλημένην μου, νὰ τὴν θαυμάζω νὰ τὴν λατρεύω...

Ὅταν ἐπέστρεψε:

— Τί συνέβη; μοὶ εἶπεν. Ὀλίγου δεῖν μοὶ προῦξέιναι φρικῶδες κακόν. Εὐτυχῶς ἡ μήτηρ μου ἦτο καλὰ καὶ μ' ἐδέχθη μειδιώσα. Δὲν δύναμαι νὰ ζῇσω τοιοῦτοτρόπως, προσέθεσε.

Τότε ἐγονυπέτησα πρὸ αὐτῆς, ἔλαβον τὰς χεῖράς της καὶ τὰς ἐκάλυψα διὰ φιλημάτων καὶ διὰ δακρύων χαρᾶς· τῇ παρουςίασά τὸ τετραδίον μου καὶ τῇ εἶπον:

— Διάβασε αὐτό, ἀγάπη μου καὶ προσπάθησε νὰ μὲ συγχωρήσῃς.

Παρετήρουν τὸ προσφιλὲς πρόσωπόν της διαρκούσης τῆς ἀναγνώσεως ταύτης· ἐμεδίασε καὶ ὕψωσε τοὺς ὀφθαλμούς της πρὸς τοὺς ἰδικούς μου... Ποία τρυφερότης ἐν τῇ βλέμματι της!...

— Λοιπὸν πρὸς τιμωρίαν σου, ἀδιόρθωτε ζηλότυπε, μοὶ εἶπε, σοὶ προλέγω ὅτι ἐντὸς ὀλίγου θὰ ἔλθῃ εἰς τὸν κόσμον μικρὸν πλάσμα, τὸ ὅποτον θ' ἀγαπήσω τοῦλάχιστον ὅσον ἀγαπῶ καὶ σέ!

— Τέκνον! ἀνεφώνησα, Θεέ μου! ὁποία μέθη!

Ὀλίγου δεῖν τὴν ἀπέπνιγον ἐν τῇ ἀγκάλῃ μου! Ἀρκεῖ νὰ μὴ ἀγαπήσῃ αὐτὸ πλεῖστον ἐμοῦ!...

ΚΑΘΟΠΑΤΡΑ ΝΙΚΟΛΑΪΔΟΥ

ΤΕΛΟΣ

Φ. ΣΧΙΦΚΟΡΝ

ΟΘΕΛΛΟΣ ΙΑΘΕΙΣ

Διήγημα

Ἡ πρώτη θύελλα ἀνακινεῖ τὰ παραθύρα, συμπαραφέρουσα πυκνὰς νιφάδας καὶ μεμαραμμένα φύλλα. Οἱ ἄνθρωποι, ριγοῦντες, σπεύδουσι πάντες εἰς τὰς οἰκίας των καὶ οἱ ἐξευγμένοι ἵπποι ἐπιτα-

χύνουσι τὸ βῆμα, ἐφ' ὅσον τοῖς τὸ ἐπιτρέπουσιν αἱ κακμηκυταὶ κνημαὶ των, καὶ μόνον οἱ κορακίαι, οἱ μαῦροι ἄγγελοι τοῦ βασιλέως χειμῶνος, ἀναγγέλλουσιν ἐν χαρᾷ τὴν ἐπάνοδον τῆς βασιλείας τοῦ κυρίου καὶ ἡγεμόνος των.

Ἄλλ' ἐνῶ εὗρίσκομαι ἐν τῇ δωματίῳ μου, ἡ γλυκεῖα τοῦ θέρους ἐπιθυμία μοὶ φέρει ἀναμνήσεις, καὶ ἐνθυμούμαι τὸν φλέγοντα ἥλιον, τὸν κυανοῦν οὐρανόν, οὐρανὸν ὑπεράνω ἡσύχου καὶ βαθέος κατόπτρου ὕδατος, περιβαλλομένου ὑπὸ ἀμπελοστεφῶν λόφων, εἰς τὸ μέσον τῶν ὁποίων διαγράφεται σύμπλεγμα μικρῶν οἰκίσκων καὶ τὰ ἐπ' αὐτῶν πολιὰ ἐκ τοῦ χρόνου τείχη τῶν ἀκροπόλεων, τὰ ὅποια παριστῶσι σκυθρωπὴν ὄψιν καὶ φαίνονται ὡς μνησικακοῦντα κατὰ τῆς πέρειξ εἰρήνης, ἥτις δὲν τοῖς παρέχει κανὲν ἄλλο ἔργον πλέον, εἰμὴ νὰ ξηραίνωσι διὰ τῶν θερμαινόμενων λαξευτῶν λίθων των τὰ δίκτυα τῶν παροίκων ἀλιέων. Ἐν τῇ ἀκτῇ, ἐμπροσθεν τοῦ οἰκίσκου, λούεται ὁμιλος παιδῶν παιδίων, ἐπὶ δὲ τῆς εὐρείας καὶ εὐθαλοῦς πεδιάδος διασκεδάζουσι νέοι τινές, παίζοντες τὴν ἀγαπητὴν των σφαῖραν. Ἐκ πάντων ὁμως διακρίνεται ἀνθρωπός τις, ἀπολλώνειον ἔχων παράστημα, ὑπόμελας τὴν ὄψιν, ἐσκυμμένος πρὸς τὴν γῆν καὶ στηρίζων ἐπὶ τῶν ἀγκώνων τὴν βοστρυχώδη κεφαλὴν του, ἣν καλύπτει μικρὸν φέσιον· ἐπὶ τῆς ράχεως τοῦ ἀνθρώπου λικνίζεται στένων ἄπτερος Ἐρως, χιτωνίσκον μόνον περιβεβλημένος. ἐνῶ ὠραία γυνὴ ρίπτει τὸ βλέμμα ἐπὶ τοῦ ὁμίλου μειδιώσα.

Εἶδον καὶ ἄλλας ὠραιότερας ἢ μεγαλοπρεπεστέρας ἀγροτικὰς σκηνάς, ἀλλ' οὐδεμίαν ἐνετυπώθη ἐν τῇ μνήμῃ μου τοσοῦτον πιστῶς καὶ ζωηρῶς, ὅσον αὕτη, καὶ μάλιστα, ὅχι μόνον ὡς ἐκ τῶν φυσικῶν της θελημάτων, ἀλλὰ καὶ ἕνεκα ἱστορίας τινός, ἀναποσπάστως συνδεομένης ἐν τῇ ἀναμνήσει μετὰ τῆς εἰδυλλιακῆς ταύτης εἰκόνης.

Ὁ Ἀνδρέας Πιῶτης — οὕτως ἐκαλεῖτο ὁ ἀνὴρ, ὁ φέρων ἐπὶ τῆς ράχεώς του τὸν Ἐρωτᾶ—ἦτο, ὡς ἐκ τοῦ ἐξωτερικοῦ του, ἀλιεύς, καὶ ἄμα κάτοχος μικροῦ κτήματος ἐν τοῖς περιχώροις τῆς Μουγίας, τοῦ ὁποίου ἡ πρόσδοδος ἀπήλλασσεν αὐτὸν καὶ τὴν οἰκογένειάν του ἀπὸ τῶν καθημερινῶν βιωτικῶν φροντίδων, τῶν ἡττων εὐτυχῶν συναδέλφων του, ἐκτὸς δὲ τούτου, κατὰ τὰ σωματικὰ προτερήματα, ἐξισούτο καθόλου μὲ τὴν ὠραίαν νεαρὰν σύζυγόν του, καὶ προσέτι ἀπήλασε τῆς ἡρακλείου ἐκείνης μυϊκῆς δυνάμεως καὶ ζωηρᾶς ὑγείας, ἣν παρέχει μόνον ὁ τραχὺς τοῦ ναύτου βίος.

Ἀλλὰ παρὰ πάντα ταῦτα, ὁ μόλις τριακονταετὴς καὶ ἐπιφθονος οἰκογενειάρχης, ἐφαίνετο ὀλίγον νῦχαιστημένος ἐκ τῆς τύχης του, μᾶλλον δὲ, ἀντὶ τῆς συνήθους τῶν συντρόφων του εὐθυμίας, ἐδείκνυε σοβαρὸν καὶ περίφροντι ὕψος, ὅπερ, ὡς ἔλαβον ἀφορμὴν νὰ παρατηρήσω, οὐχὶ σπανίως μετετρέπετο εἰς βαθεῖαν μελαγχολίαν.